

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการหนีเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในเขตเทศบาล นครหลวงเวียงจันทน์ โดยผู้วิจัยขอเสนอผลการวิจัยตามลำดับดังนี้

1. ผลการวิเคราะห์ลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง
2. ผลการวิเคราะห์พฤติกรรมการหนีเรียนและลักษณะทั่วไปของกลุ่มนักเรียนที่หนีเรียน
3. ผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อการหนีเรียนของนักเรียน
4. ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะในการป้องกันการหนีเรียน
5. สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน

1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

จากการวิเคราะห์ข้อมูลนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ในเขตเทศบาลนครหลวงเวียงจันทน์ จำนวน 395 คน มีข้อมูลทั่วไป ดังตารางที่ 4

ตารางที่ 4 แสดงจำนวนและร้อยละข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน	ร้อยละ
1. เพศ		
ชาย	197	49.90
หญิง	198	50.10
2. อายุ		
ระหว่าง 10 – 14 ปี	196	49.60
ระหว่าง 15-19 ปี	199	50.40
3. ระดับชั้นปีที่ศึกษา		
มัธยมศึกษาตอนต้น	213	53.90
มัธยมศึกษาตอนปลาย	182	46.10
4. ระดับผลการเรียนเฉลี่ย		
1.00 – 4.99	76	19.20
5.00 – 7.99	242	61.30
8.00 – 10.00	77	19.50

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน	ร้อยละ
5. อาชีพของบิดา		
กรรมกร	101	25.60
เกษตรกร	16	4.10
รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ	127	32.20
องค์กรสากล/สถานทูต	12	3.00
พ่อค้า/นักธุรกิจ	139	35.20
6. อาชีพของมารดา		
กรรมกร	95	24.10
เกษตรกร	29	7.30
รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ	73	18.50
องค์กรสากล/สถานทูต	8	2.00
พ่อค้า/นักธุรกิจ	190	48.10
7. สถานภาพของบิดา มารดา		
อยู่ด้วยกัน	319	80.80
หย่าร้างหรือฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งถึงแก่กรรม	76	19.20
8. การคบเพื่อน		
เพื่อนที่คบอยู่หน้าเรียน	174	44.10
เพื่อนที่คบอยู่ไม่หน้าเรียน	221	55.90

จากตารางที่ 4 พบว่านักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม เป็น เพศชายและ เพศหญิงมีจำนวนเท่าๆกัน (197 และ 198 คน) อายุระหว่าง 10-14 ปี (ร้อยละ 49.60) และ ระหว่าง 15-19 ปี (ร้อยละ 50.40) เป็นนักเรียนในระดับชั้น มัธยมศึกษาตอนต้น (ร้อยละ 53.90) และ ร้อยละ 46.10 เป็นนักเรียน ระดับ มัธยมศึกษาตอนปลาย มีระดับ ผลการเรียนเฉลี่ยระหว่าง 5.00-7.99 (ร้อยละ 61.30) ระดับ ผลการเรียนเฉลี่ยระหว่าง 8.00-10.00 (ร้อยละ 19.50) และ น้อยที่สุดคือมีผลการเรียนเฉลี่ย 1.00 – 4.99 (ร้อยละ 19.20)

จำแนกตามอาชีพพบว่าส่วนใหญ่ประกอบอาชีพพ่อค้า/นักธุรกิจ(ร้อยละ 35.20) รับราชการและรัฐวิสาหกิจ(ร้อยละ 32.20) รองลงมาคือ กรรมกร (ร้อยละ 25.60) อาชีพ เกษตรกร (ร้อยละ 4.10) และ น้อยที่สุดคือกลุ่มที่ทำงานอยู่ องค์กรสากล/สถานทูต (ร้อยละ 3.00)

จำแนกตามอาชีพของมารดา พบว่าประกอบอาชีพ สูงสุดคืออาชีพ แม่ค้า/นักธุรกิจ (ร้อยละ 48.10) รองลงมาคือ กรรมกร(ร้อยละ 24.10) และรับราชการ/รัฐวิสาหกิจ (ร้อยละ 18.50) เกษตรกร(ร้อยละ 7.30) และน้อยที่สุด องค์กรสากล/สถานทูต (ร้อยละ 2.00)

สถานภาพสมรสของบิดามารดาส่วนใหญ่อยู่ด้วยกัน (ร้อยละ 80.80) และรองลงมาคือหย่าร้างหรือฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งถึงแก่กรรม (ร้อยละ 19.20)

จำนวนเพื่อนสนิทที่นักเรียนกำลังคบอยู่ที่ไม่หนีไม่หนีเรียนร้อยละ 55.90 และที่หนีเรียน ร้อยละ 44.10

2. ผลการวิเคราะห์พฤติกรรมการณ์เรียนและลักษณะทั่วไปของกลุ่มนักเรียนที่หนีเรียน

2.1 พฤติกรรมการณ์เรียน

ตารางที่ 5 จำนวนและร้อยละ พฤติกรรมการณ์เรียน จำแนกตามระดับการหนีเรียน

ระดับการแปลความ	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง		ความหมาย
	จำนวน	ร้อยละ	
0 ครั้ง	221	55.90	ไม่หนีเรียน
1-3 ครั้ง	89	22.50	หนีเรียนน้อย
4-6 ครั้ง	48	12.20	หนีเรียนปานกลาง
7-9 ครั้ง	17	4.30	หนีเรียนมาก
10 ครั้งขึ้นไป	20	5.10	หนีเรียนมากที่สุด

จากตารางที่ 5 พบว่า ส่วนใหญ่มีพฤติกรรมไม่หนีเรียน คือร้อยละ 55.90 และร้อยละของการหนีเรียนน้อยที่สุด คือ 4.30

2.2 เปรียบเทียบข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างที่หนีเรียนและไม่หนีเรียน

ตารางที่ 6 แสดงจำนวนและร้อยละข้อมูลทั่วไปของ กลุ่มหนีเรียนและไม่หนีเรียน

ลักษณะทั่วไป	กลุ่มหนีเรียน		กลุ่มไม่หนีเรียน	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. เพศ				
ชาย	96	55.20	101	45.70
หญิง	78	44.80	120	54.30
2. อายุ				
ระหว่าง 10 – 14 ปี	75	43.10	124	56.10
ระหว่าง 15-19 ปี	99	56.90	97	43.90
3. ระดับชั้นปีที่ศึกษา				
มัธยมศึกษาตอนต้น	63	36.20	150	67.90
มัธยมศึกษาตอนปลาย	111	63.80	71	32.10

ลักษณะทั่วไป	กลุ่มหนีเรียน		กลุ่มไม่หนีเรียน	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
4. ระดับผลการเรียนเฉลี่ย				
1.00 – 4.99	116	66.70	21	9.50
5.00 – 7.99	55	31.60	126	57.00
8.00 – 10.00	3	1.70	74	33.50
5. อาชีพของบิดา				
กรรมกร	43	24.70	58	26.20
เกษตรกร	11	6.30	5	2.30
รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ	59	33.90	68	30.80
องค์กรสากล/สถานทูต	3	1.70	9	4.10
พ่อค้า/นักธุรกิจ	58	33.30	81	36.70
6. อาชีพของมารดา				
กรรมกร	42	24.10	53	24.00
เกษตรกร	18	10.30	11	5.00
รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ	26	14.90	47	21.20
องค์กรสากล/สถานทูต	0	0.00	8	3.60
แม่ค้า/นักธุรกิจ	88	50.60	102	46.20
7. สถานภาพของบิดา มารดา				
อยู่ด้วยกัน	134	77.00	185	83.70
หย่าร้างหรือฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งถึงแก่กรรม	40	23.00	36	16.30
9. จำนวนครั้งที่หนีเรียนในช่วง 1				
เดือนที่ผ่านมา				
1-3 ครั้ง	89	51.10		
4-6 ครั้ง	48	27.60		
7-9 ครั้ง	17	9.80		
10 ครั้งขึ้นไป	20	11.50		
10. การคบเพื่อน				
เพื่อนที่คบอยู่หนีเรียน	174	100.00	0	0.00
เพื่อนที่คบอยู่ไม่หนีเรียน	0	0.00	221	100.00

จากตารางที่ 6 พบว่านักเรียนที่หนีเรียนส่วนใหญ่เป็นเพศชายมากกว่าเพศหญิง (ร้อยละ 55.20 และ 44.80) มีอายุระหว่าง 15-19 ปี (ร้อยละ 56.90) เป็นนักเรียนในระดับชั้น มัธยมศึกษาตอนปลาย (ร้อยละ 63.80) มีระดับผลการเรียนเฉลี่ย ระหว่าง 1.00-4.99 (ร้อยละ 66.70) อาชีพของบิดา ส่วนใหญ่ รับราชการ/ รัฐวิสาหกิจ และ พ่อค้า/ นักธุรกิจ (ร้อยละ 33.90 และ 33.30) อาชีพของมารดา ส่วนใหญ่ เป็น แม่ค้า/ นักธุรกิจ (ร้อยละ 50.60) สถานภาพของบิดา มารดาส่วนใหญ่อยู่ด้วยกัน (ร้อยละ 77.00) มีระดับการหนีเรียนในระดับหนีเรียนน้อยจำนวนมากที่สุด (1-3 ครั้ง ร้อยละ 51.10) และมีเพื่อนสนิทที่คบ อยู่ หนีเรียนทั้งหมด (ร้อยละ 100.00)

ในขณะที่นักเรียนที่ไม่หนีเรียนส่วนใหญ่เป็นนักเรียนเพศหญิงมากกว่าเพศชาย (ร้อยละ 54.30) อายุระหว่าง 10-14 ปี (ร้อยละ 56.10) เป็นนักเรียนในระดับชั้น มัธยมศึกษาตอนต้น (ร้อยละ 67.90) มีระดับ ผลการ เรียน เฉลี่ย ระหว่าง 5.00-7.99 (ร้อยละ 57.00) อาชีพของบิดา มารดา ส่วนใหญ่เป็น พ่อค้า/นักธุรกิจ (ร้อยละ 36.70 และ 46.20) สถานภาพของบิดา มารดาส่วนใหญ่อยู่ด้วยกัน (ร้อยละ 83.70) และมีเพื่อนสนิท ที่ไม่หนีเรียน (ร้อยละ 100.00)

3. ผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อการหนีเรียนของนักเรียน

3.1 ความสัมพันธ์ของปัจจัยต่าง ๆ ที่ใช้ในการศึกษาในการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้การวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระกับตัวแปรตามและระหว่างตัวแปรอิสระกับตัวแปรอิสระด้วยกันด้วยวิธี Pearson Product Moment Correlation เป็นการหาระดับ ความสัมพันธ์เชิงเส้นตรง เรียกว่า สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Correlation Coefficient) เกณฑ์ที่ใช้วัดระดับความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นจากค่า Correlation Coefficient มีดังนี้

1. ค่าความสัมพันธ์ระหว่าง 0.001 - 0.500 มีระดับความสัมพันธ์ค่อนข้างต่ำ
2. ค่าความสัมพันธ์ระหว่าง 0.501 - 0.700 มีระดับความสัมพันธ์ปานกลาง
3. ค่าความสัมพันธ์ระหว่าง 0.701 ขึ้นไป มีระดับความสัมพันธ์ค่อนข้างสูง

(พยอม ชาติเกษมชัย. 2545 : 70 อ้างใน รังสรรค์ เสนาสีงห์. 2547 : 72-73) ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระด้วยกันควรมีค่าสูงสุดไม่เกิน 0.85 เพื่อหลีกเลี่ยงปัญหาการเกิด Multi-Collinearity ซึ่งหมายถึงตัวแปรอิสระมีความสัมพันธ์กันเองสูงมากเกินไปจนไม่เหมาะที่จะนำตัวแปรคู่ที่มีความสัมพันธ์ กันสูงเข้าไปในสมการ ในการวิเคราะห์ผลข้อมูลค่าความสัมพันธ์ผู้วิจัยขอเสนอการศึกษา ออกเป็น 2 ส่วน ดังตารางที่ 7

ตารางที่ 7 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระกับตัวแปรตาม

ตัวแปรอิสระ (X)	ตัวแปรอิสระที่มีความสัมพันธ์กับ พฤติกรรมกรณี่เรียน	Pearson's (r)	Sig. (1-Tailed)
X ₁	เพศ	.025	.432
X ₂	อายุ	-.048	.213
X ₃	ระดับชั้นเรียน	.128	.002
X ₄	ระดับผลการเรียน	-.118	.001
X ₅	อาชีพของบิดา	.041	.233
X ₆	อาชีพของมารดา	-.004	.900
X ₇	สถานภาพสมรสของบิดามารดา	-.009	.768
X ₁₀	เพื่อนสนิทที่คบอยู่	.675	.000
X ₁₁	ความ ความอบอุ่นในครอบครัว	-.108	.001
X ₁₂	ความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียน โรงเรียนและครู	-.031	.336
X ₁₃	ความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับเพื่อน	.046	.152

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ(X) จำนวน 11 ตัวแปร และตัวแปรตาม (Y) แสดงในตารางที่ 8 เมื่อนำค่าความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระกับตัวแปรตาม ที่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 เรียงลำดับจากค่ามากไปหาค่าน้อย ได้ดังนี้

- 1.1 เพื่อนสนิทที่คบอยู่ (X₁₀) เท่ากับ 0.675
- 1.2 ความอบอุ่นในครอบครัว (X₁₁) เท่ากับ -0.108
- 1.3 ระดับผลการเรียน (X₄) เท่ากับ -0.118
- 1.4 ระดับชั้นเรียน (X₃) เท่ากับ 0.128

3.2 การวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระกับตัวแปรอิสระ

(X₁, X₂, X₃, X₄, X₁₁)

ตารางที่ 8 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระกับตัวแปรอิสระ

X9	X1	X2	X3	X4	X5	X6	X7	X10	X11	X12	X13
1.000	.152	.054	.353	-.474	-.002	.013	.064	.080	-.266	-.197	.041
	1.000	.025	-.028	-.264	-.076	-.059	.008	.156	-.145	-.062	-.203
		1.000	.629	.026	.010	-.049	-.026	.023	.022	-.280	.121
			1.000	-.058	-.046	-.079	-.039	.346	-.025	-.278	.061
				1.000	.104	.047	-.071	-.477	.265	.084	.117
					1.000	.514	-.065	-.032	.063	.065	.167
						1.000	-.060	-.001	-.052	.021	.111
							1.000	.084	-.130	-.033	-.040
								1.000	-.181	-.163	.045
									1.000	.289	.172
										1.000	.087
											1.000

จากตารางที่ 8 พบว่า ตัวแปรอิสระทั้ง 11 ตัว ไม่มีคู่ใดที่มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เกิน 0.85 ส่วนใหญ่ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์จะอยู่ระหว่าง 0.001 – 0.500 ซึ่งถือว่า มีระดับความสัมพันธ์ในระดับค่อนข้างต่ำ มีเพียง 1 คู่เท่านั้นที่มีความสัมพันธ์อยู่ในระดับปานกลาง คือ X_2 กับ X_3 มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ .629

3.3 ปัจจัยที่มีผลต่อการหนีเรียนของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษา

ตารางที่ 9 ผลการวิเคราะห์สมการความถดถอยพหุคูณเชิงเส้นตรง โดยวิธี Enter

Model	Unstandardized Coefficients		Standardized Coefficients	t	Sig
	B	Std. Error	Beta		
Constant	1.467	.494		2.970	.003
X ₁	5.657E-02	.072	.025	.787	.432
X ₂	-2.945E-02	.024	-.048	-1.247	.213
X ₃	.290	.092	.128	3.160	.002*
X ₄	-8.474E-02	.026	-.118	-3.321	.001*
X ₅	2.950E-02	.025	.041	1.194	.233
X ₆	-2.910E-03	.023	-.004	-.126	.900
X ₇	-2.496E-02	.084	-.009	-.295	.768
X ₁₀	1.531	.085	.675	18.062	.000*
X ₁₁	-.317	.094	-.108	-3.369	.001*
X ₁₂	-8.836E-02	.092	-.031	-.964	.336
X ₁₃	.145	.101	.046	1.434	.152

R = .823

R Square = .677

จากการวิเคราะห์สมการถดถอยพหุคูณเชิงเส้นตรง โดยวิธีแบบ Enter เมื่อนำตัวแปรที่ใช้เพื่อค้นหา ปัจจัยที่มีผลต่อการหนีเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาเข้าวิเคราะห์สมการด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป ทั้ง 11 ตัวได้แก่

เพศ (X₁)

อายุ (X₂)

ระดับชั้นปีที่กำลังศึกษา (X₃)

ระดับผลการเรียน (X₄)

อาชีพของบิดา (X₅)

อาชีพของมารดา (X₆)

สถานภาพสมรสของบิดามารดา (X₇)

เพื่อนสนิทที่คบอยู่ (X_{10})

ความอบอุ่นในครอบครัว (X_{11})

ความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียน โรงเรียนและครู (X_{12})

ความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับเพื่อน (X_{13})

ผลการวิเคราะห์พบว่า

1. ตัวแปรอิสระ(X)ทุกตัวร่วมกันมีความสัมพันธ์พหุคูณกับตัวแปรตาม(Y)โดยสามารถอธิบายได้ร้อยละ 30.82 ($R^2 = .677$, $P < 0.003$) และมีค่าความสัมพันธ์พหุคูณ(R) เท่ากับ .823 โดยที่

R Square (R^2) หมายถึงค่าสัมประสิทธิ์ความถดถอย(อำนาจการทำนาย)

R หมายถึง ระดับความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระทั้งหมดกับตัวแปรตาม เรียกว่า

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ (Multiple Correlation)

B หมายถึงค่าสัมประสิทธิ์ความถดถอยของตัวแปรอิสระในรูปคะแนนดิบ

Beta หมายถึง ค่าสัมประสิทธิ์ความถดถอยของตัวแปรอิสระในรูปของคะแนน

มาตรฐาน (ค่ามากแสดงถึงระดับความสัมพันธ์มาก)

2. ตัวแปรอิสระที่มีผลต่อการหนีเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ทั้งสิ้น 4 ตัวแปร โดยเรียงลำดับจากค่าสัมประสิทธิ์ความถดถอยในรูปคะแนนมาตรฐานเรียงจากค่ามากไปหาค่าน้อยได้แก่

1. เพื่อนสนิทที่คบอยู่ (X_{10})

2. ชั้นเรียน (X_3)

3. ระดับผลการเรียน (X_4)

4. ความอบอุ่นในครอบครัว(X_{11})

ส่วนตัวแปรที่เหลืออีก 7 ตัวแปรที่มีผลต่อการหนีเรียนของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษา อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ดังนั้นสามารถสร้างสมการพยากรณ์ปัจจัยที่มีผลต่อการหนีเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา จากตัวแปรอิสระทั้ง 4 ตัวแปรได้ดังนี้

สมการทำนายในรูปคะแนนดิบและคะแนนมาตรฐาน

$$Y = a + b_{10}X_{10} + b_3X_3 + b_4X_4 + b_{11}X_{11}$$

แทนค่า

$$Y = 1.467 + 1.531 X_{10} + .290 X_3 - 8.474E-02 X_4 - .317 X_{11}$$

$$Z = .675Z_{10} + .128 Z_3 - .118 Z_4 - .108 Z_{11}$$

เมื่อ Y และ Z = การหนีเรียน

a = ค่าคงที่

4. ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะในการป้องกัน การหนีเรียน

4.1 ข้อคิดเห็นในการหนีเรียน

จากผลการวิจัย ผู้วิจัยได้สรุปข้อคิดเห็น ดังนี้

นักเรียนส่วนใหญ่เห็นว่าการหนีเรียนเป็นสิ่งที่ไม่ดี ผิดกฎระเบียบของ โรงเรียน ส่งผลกระทบต่อการเรียน และอนาคตของนักเรียนเอง สาเหตุที่ทำให้เด็กเหล่านี้หนีเรียนมีดังต่อไปนี้

ดิดเกมส์ ดิดเที่ยวและหนีตามเพื่อนมากที่สุด รองลงมาคือเด็กขี้เกียจเรียนเพราะเรียนไม่ทันเพื่อน ไม่ชอบวิชาที่สอน เรียนไม่รู้เรื่อง ถูกครูดุด่า นอกจากนี้สภาพ ห้องเรียนที่ไม่เอื้ออำนวย เช่น ไม่มีพัดลม มีนักเรียนมากเกินไปในห้อง ไม่ได้ยินครูบรรยายก็เป็นปัญหาหนึ่งที่ทำให้เด็กไม่ยอมเข้าห้องเรียน โดยเฉพาะในช่วงภาคบ่ายที่อากาศร้อนอบอ้าว เด็กที่มีปัญหาครอบครัว พ่อแม่ทะเลาะกัน พ่อแม่ไม่เอาใจใส่ ขาดความอบอุ่นทำให้เด็กไม่ยอมมาเรียนหนังสือและสุดท้ายมีสาเหตุมาจาก การเรียนการสอนที่น่าเบื่อ เด็กไม่ชอบอาจารย์บางคน เบื่อเพื่อนเบื่อเรียนทำให้เด็กหนีเรียน

4.2 ข้อเสนอแนะในการป้องกัน การหนีเรียน

จากข้อเสนอแนะในการป้องกันการหนีเรียน ผู้วิจัยได้สรุปแนวทางในการป้องกันการ หนีเรียนมี ดังนี้

1. นักเรียนส่วนใหญ่เห็นตรงกันว่า ทางโรงเรียนควรจัดให้มีกิจกรรมที่น่าสนใจในช่วงโงว่าง เช่น แข่งกีฬา ศิลปะ ดนตรี วาดรูป และ อื่น ๆ หรือ จัดให้มีกิจกรรมทัศนศึกษานอกโรงเรียน เพื่อให้เด็กได้เปิดหู เปิดตา และได้พบเพื่อนใหม่ต่าง โรงเรียน
2. ครูและผู้ปกครองควรมีการประสานงานกันในการสอดส่องดูแลการเรียนของเด็ก ให้คำปรึกษาและแนะนำเด็ก นอกจากนี้ผู้ปกครองควรติดตามพฤติกรรมของบุตรหลานจากครูประจำชั้นเป็นประจำ
3. ครูประจำชั้นและหัวหน้าห้องควรเอาใจใส่ตรวจสอบเช็คจำนวนนักเรียนในห้องอย่างสม่ำเสมอ เมื่อพบว่ามึนักเรียนคนใดหนีเรียนหัวหน้าห้องควรแจ้ง ไปยังครูประจำชั้นเพื่อส่งข่าวต่อให้ผู้ปกครองเพื่อทราบและกล่าวตักเตือนบุตรหลานของตน
4. โรงเรียนควรมีการควบคุมดูแลและติดตามการหนีเรียนอย่างจริงจังและสร้างจิตสำนึกในการรักการเรียน และรู้ถึงผลเสียที่ตามมาของการหนีเรียนบ่อย ๆ
5. ทางโรงเรียนควรประสานงานไปยังตำรวจประจำหมู่บ้านรอบโรงเรียน เพื่อขอความช่วยเหลือในการตรวจจับนักเรียนที่หนีเรียนตามรั้วโรงเรียน นอกจากนี้ควรจัดให้มีสารวัตรนักเรียนเพื่อช่วยในการสอดส่องดูแล และตรวจจับนักเรียนหนีเรียนตามสถานที่ต่าง ๆ
6. ควรจัดให้มีโครงการเพื่อนเตือนเพื่อนหรือเพื่อนช่วยเพื่อน คือให้กลุ่มนักเรียนที่เรียนดีทวนหนังสือให้ กับกลุ่มนักเรียนที่เรียนไม่เก่งและชอบหนีเรียน ชักชวนให้พวกเขาตั้งใจเรียน และเลิกคบเพื่อนที่ไม่ดีและ ชอบหนีเรียน

7. ปรับปรุงเทคนิคการเรียนการสอนรวมถึงปรับปรุงห้องเรียนให้น่าเรียน เช่น ติดพัดลม จำนวนนักเรียนต่อห้องไม่ควรมากเกินไป

8. ควรมีมาตรการควบคุม กำกับ ดูแล ไม่ให้มี ร้านเกมส์ สโมสรรบิลเลียด/สนุกเกอร์ ร้านวีดีโอเกมส์/ตู้เกมส์ /เครื่องเล่นไฟฟ้า อื่น ๆ ที่อยู่บริเวณ โดยรอบๆ สถานศึกษาหรือโรงเรียน

5. สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน

ผู้วิจัยได้สรุปผลการทดสอบสมมติฐานจากการใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์วิเคราะห์ข้อมูล ปรากฏผลดังนี้

จากตารางที่ 9 ปรากฏว่าปัจจัยที่มีผลต่อการหนีเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ในเขตเทศบาล นครหลวงเวียงจันทน์ ได้แก่เพื่อนสนิทที่คบอยู่ (X_{10}) ชั้นเรียน (X_3) ระดับผลการเรียน (X_4) ความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียน กับบิดามารดา/ความอบอุ่นในครอบครัว(X_{11})

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY